

Prawdziwą edukacją jest Educare

Dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 20.11.2001 r.
na pierwszej konferencji Szkół Sri Sathya Sai w Prasanthi Nilajam

*Człowieka, którego serce jest pełne współczucia,
którego słowa zdobi prawda
i którego ciało poświęca się dla dobra innych,
nie spotka żadna krzywda.*

Ucieleśnienia miłości!

Przede wszystkim musimy dokładnie poznać 'pañczatantrę', czyli pięć najważniejszych aspektów edukacji. Są to:

1. Czym jest edukacja?
2. Do jakiej edukacji powinniśmy dążyć?
3. Jaki jest główny cel edukacji?
4. Na czym polega wyjątkowość edukacji?
5. Jakie mamy korzyści z dzisiejszej edukacji?

Dowiemy się, na czym polega prawdziwa edukacja, gdy poznamy wewnętrzne znaczenie 'pañczatantry'. Czym jest edukacja? Wyróżniamy jej dwa rodzaje – pierwszy to zbiór faktów i wiedzy o świecie zewnętrznym i dzielenie się nimi ze studentami. Drugi rodzaj edukacji to Educare, która polega na głębokim zrozumieniu wiedzy pochodzącej z wnętrza i rozbudzaniu jej w studentach. Lecz dzisiaj edukacja zapewnia tylko wiedzę o świecie zewnętrznym. Jedynie kultura, czyli uszlachetnienie, rozwija dobry charakter, a nie ten typ edukacji. Ważna jest zarówno edukacja, jak i kultura. Obecnie w edukacji brakuje kultury i przypomina ona fałszywą monetę. Nawet żebrak nie weźmie falsyfikatu. Jak zatem doświadczeni i inteligentni ludzie mogą akceptować taką edukację? Aby spełnić wymagania wszystkich, musimy rozwijać Educare. Edukacja bez uszlachetnienia jest jak ciemne miejsce. Mogą w nim przebywać jedynie nietoperze; takie zakamarki są nieprzyjemne. Jeśli będziemy prowadzić edukację bez kultury, nasze serca staną się ciemnymi zakamarkami do których dostanie się wiele cech zwierzęcych. Edukacja bez kultury jest jak latawiec z zerwanym sznurkiem. Nikt nie wie, gdzie spadnie i jakie szkody wyrządzi innym. Dlatego taka edukacja nikomu nie służy.

Jeśli edukację połączy się z kulturą, będzie jaśniała blaskiem jak prawdziwa edukacja. Czym jest kultura? Doskonaleniem rozróżniania pomiędzy dobrem i złem, grzechem i cnotą, prawdą i nieprawdą, czego doświadczamy w naszym codziennym życiu. Jest to także porzucenie swoich złych myśli, uczuć i cech oraz pielęgnowanie dobrych myśli, uczuć i cech. Co więcej, kultura sprawia, że człowiek ma szerokie poglądy dzięki porzuceniu małostkowości.

Dzisiaj rano usłyszeliśmy piosenkę *I and You Are One (Ja i ty jesteśmy jednym)*. Jest to pewnego rodzaju małostkowość. Lepiej będzie powiedzieć: „Wszyscy są jednym!”. Głos z nieba

powiedział Jezusowi: „Wszyscy są jednym, mój drogi synu, bądź taki sam dla wszystkich!”. Educare rozwija takie szerokie spojrzenie. Dzisiaj edukacja obejmuje tylko wiedzę książkową. To wiedza powierzchowna, która nieustannie się zmienia. Dlatego musimy ją uzupełnić o Educare – wiedzę praktyczną.

Wiedzę powierzchowną i wiedzę praktyczną dzieli kilka etapów. Od wiedzy powierzchownej musimy przejść do wiedzy ogólnej. Gdy człowiek przeanalizuje wiedzę ogólną, zdobywa wiedzę o rozróżnianiu i poznaje różnicę między dobrem i złem. Od wiedzy o rozróżnianiu przechodzimy do wiedzy praktycznej, która jest niezmienna.

Prawda i odwieczna edukacja nie zmienia się, gdy serce jest pełne współczucia; staje się święta i dąży do pomyślności wszystkich. Człowiek wykształcony nie może mieć negatywnych cech ani popełniać złych czynów. Dzisiejsza edukacja zapewnia jedynie wiedzę książkową, która w rzeczywistości ściąga człowieka w dół. Jak długo przetrwa wiedza książkowa? Dopóki będziemy przechowywać ją w pamięci. Nie można stosować jej w praktyce. Napęliśmy nasze głowy wiedzą książkową, idziemy na salę egzaminacyjną, wypełniamy arkusz odpowiedzi i wychodzimy z pustą głową! W rezultacie głowa zawsze pozostaje pusta.

Aby zdobyć wiedzę o rozróżnianiu, potrzebna jest wiedza ogólna, której częścią jest bystrość i inteligencja. Wiedza o rozróżnianiu zawiera także zdrowy rozsądek. Zarówno wiedza o rozróżnianiu, jak i wiedza ogólna są niezbędne do życia na tym świecie.

Studenci i nauczyciele!

Dzisiaj nie potrzebujemy wiedzy książkowej, chociaż w pewnym stopniu jest nam niezbędna, abyśmy mogli radzić sobie w życiu. Jednak ważna jest dla nas wiedza o atmie. Bhagawadgita głosi, że najważniejsza jest edukacja duchowa. Zaczyna się ona od wiedzy o rozróżnianiu, która jest jak niezmiennie płynąca rzeka. Jej wody toczą się stale przez cały rok; ilość wody może być różna, ale nie jakość. Tak więc studenci muszą zrozumieć, że jakość edukacji jest ważniejsza niż jej ilość. Stopnie naukowe nie są istotne, ale wiedza zdobyta dzięki edukacji jest ważna. Jakie jest znaczenie edukacji? Edukacja to nie tylko wiedza, edukacja obejmuje także działanie. Edukacja, która pochodzi z wnętrza, ma solidny fundament i jest trwała. Określa się ją jako satjam. Wedy głoszą, że ritam znajduje się poziom wyżej od satjam. To, co w codziennym życiu zwykle nazywamy prawdą, to tylko fakt.

Ludzie myślą wiedzę książkową z prawdziwą edukacją. Dzisiaj nikt nie zastanawia się nad celem edukacji. Edukacja jest dla życia, a nie dla przeżycia. Celem obecnej edukacji jest jedynie zarabianie na życie. Jeśli celem jest wyłącznie egzystencja, to jak ptaki i zwierzęta żyją bez wykształcenia? Nawet mrówki i moskity, które nie mają żadnego wykształcenia, utrzymują się przy życiu. Czy edukacja służy tylko zarabianiu na chleb? Co jest istotą edukacji? Istotą edukacji jest koncentracja umysłu, a nie zbieranie faktów. Samo gromadzenie informacji niczemu nie służy. Dla przykładu, pracz w wiosce chodzi od domu do domu i zbiera ubrania do prania. W każdym domostwie ilość ubrań oddawanych do prania zapisuje się w zeszycie. Jednak pracz nie prowadzi księgi rachunkowej. Wieczorem wraca z ubraniami do właściwych domów. To jest wiedza ogólna. Aby ją zdobyć, nie potrzeba edukacji. Nawet pracz ma taką wiedzę. Wielu wykształconym ludziom brakuje przenikliwości pracza. Wiedzy ogólnej nie można zdobyć tylko dzięki studiom. Nabywa się jej z księgi życia.

Jaki jest cel edukacji? Ludzie odpowiadają na to pytanie twierdząc, że edukacja nie ma celu. Z pewnością uczymy się z podręczników w konkretnym celu. Celem edukacji jest charakter. Edukacja bez charakteru jest bezwartościowa. Dawniej gdy istniały gurukule, mędrcy wszędzie zabierali uczniów ze sobą i przekazywali im wiedzę bez stosowania harmonogramu. Uczyli przez cały czas. Lecz obecnie nauka w szkołach i koledżach obejmuje określony plan zajęć. Dlatego stała się ograniczona. Jednak prawdziwa edukacja, która kształtuje charakter, nie ma ograniczeń. Gdy poznajemy to, co nieskończone, osiągamy cel edukacji. Nasz charakter przejawia się w naszych słowach, w naszym zachowaniu i postępowaniu w codziennym życiu. Dlatego powinniśmy mówić uprzejmie i nie ranić innych ostrymi słowami. To prawda, że nie zawsze możemy pomóc, ale zawsze możemy mówić uprzejmie.

Gdy kobiety gotują, wybierają odpowiednie naczynia w zależności od tego, ile ryżu mają ugotować. Jeśli wybierają duże naczynie do ugotowania małej ilości ryżu, jest to niezrozumiałe. Należy użyć zdolności rozróżniania, aby wybrać naczynie i siłę płomienia potrzebne do gotowania. W ten sam sposób trzeba postąpić z rozróżnieniem, by doskonalić swój charakter.

Gdy starsi goście przychodzą z wizytą do domu, nawet jeśli nie możecie zaproponować im czegoś do jedzenia, to przynajmniej zaproście ich do środka, rozmawiajcie z nimi uprzejmie i sprawcie, aby byli szczęśliwi. Jeśli zapytacie ich niegrzecznie: „Po co tu przyszliście?”, nie będzie to dobre. Gdy ojciec jest w domu, syn mówi, że go nie ma. Nie jest to właściwa edukacja. Wypowiadajcie dobre słowa i mówcie prawdę. Istnieją trzy rodzaje prawdy – fakt, prawda i prawda absolutna. Mówienie zgodnie z tym, co widzieliście, jest stwierdzeniem faktu. Załóżmy, że widzę, jak nosicie białe ubranie i mówię „Masz na sobie białe ubranie” – to jest stwierdzenie faktu. Później w domu możecie założyć niebieskie ubranie. Wtedy to, co mówiłem wcześniej, nie będzie już obowiązywało. Zatem fakt podlega zmianom.

Natomiast prawda nie zmienia się z upływem czasu. Człowiek może zmienić dowolną ilość ubrań, ale pozostaje ten sam. Zatem prawda jest taka sama w każdym czasie. Często mówię, że nie jesteście jednym, lecz trzema – tym, kim myślicie, że jesteście (ciałem fizycznym) i tym, za kogo uważają was inni (umysłem). Umysł jest niewidoczny. Wasze szczęście lub smutek zależy od waszych czynów. Ritam (prawda absolutna) przekracza zarówno dobro, jak i zło. To jest to, czym jesteście naprawdę – atma. Jesteście połączeniem ciała, umysłu i atmy. Ciało podlega zmianom. Atma jest wieczna. W Wedach określa się ją jako ritam. Jest niezmienna i nie posiada atrybutów. Opisuje się ją jako pozbawioną atrybutów, czystą, wieczną, najwyższą siedzibę, trwałą i bez skazy. Ktoś może powiedzieć, że uzyskał trzy stopnie doktorskie. Jednak czym są te tytuły? To tylko dyplomy. Kim jest ten, kto je zdobył? Jest to 'Ja'. To 'Ja' jest prawdą absolutną.

Jedynie w stanie jawy podróżujecie w ciele fizycznym, podziwiacie widoki, jecie różne potrawy i zaznajacie wielu doświadczeń. W stanie snu kreujecie siebie! Wykonujecie swoją pracę i latacie do odległych miejsc, takich jak Delhi czy Ameryka, bez kupowania biletu na samolot. W stanie snu głębokiego człowiek się nie porusza. To niezmienny i trwały stan, który pozostaje świadkiem. To samo 'Ja' doświadcza wszystkich trzech stanów. W głębokim śnie cieszy się błogością. W stanie snu tworzyacie różne sceny i ich doświadczacie. W stanie jawy wszystkiego doświadczacie na poziomie fizycznym przez zmysły.

Adi Śankara przestrzegł nas przed prawdą o tym, czego doświadczamy przez zmysły. Umysł ma liczne kaprysy. Aby je kontrolować, Śankara wprowadził praktykę w swoim aszramie. Uczniowie chodzili po aszramie tam i z powrotem, i powtarzali: „Strzeż się! Strzeż się!”. Kiedyś w umyśle Śankary zrodziło się uczucie, że był głową aszramu z dużym dochodem. W tej samej chwili usłyszał ostrzeżenie strażników: „Strzeż się! Strzeż się!”. Było to dla niego przestrogą i spowodowało, że zmieniły się jego uczucia.

*Narodziny są zmartwieniem, starość jest zmartwieniem,
rodzina jest zmartwieniem,
ostatnie chwile są pełne smutku,
więc strzeż się, strzeż się!*

Ktoś może uważać, że jest wielki. Teraz może cieszyć się dobrym imieniem i sławą. Lecz co się stanie, gdy będzie musiał stawić czoła cierpieniu u schyłku życia? Śankara zastanawiał się, kto przyjdzie na ratunek takiemu człowiekowi w jego ostatnich chwilach.

*Ani matka, ani ojciec, ani krewni,
ani bracia, ani majątek, ani dobytek
nie przyjdą ci z pomocą w ostatnich chwilach.
Dlatego strzeż się!*

Dawniej nauczyciele przekazywali tę wiedzę uczniom w gurukulach. Podstawą tego starożytnego systemu edukacji była prawda absolutna. To jest Educare. Ukazują ją litery A B C (**A**lways **B**e **C**areful) – zawsze bądź ostrożny. Śankara głosił tę samą zasadę. Zatem istotne jest to, by przekazywać edukację duchową razem z edukacją świecką. Wiedza ogólna pozbawiona edukacji duchowej jest niewłaściwa. Wiedza ogólna jest jak żarówka, a wiedza duchowa jest jak prąd, który przez nią płynie. Ciemność zostanie rozproszona, gdy dobro spotka się ze złem. Dlatego musimy rozwijać dobro niezależnie od zła.

Wystarczy, jeśli będziemy mieli same dobre cechy. Boska moc jest ukryta w każdej dobrej istocie. Dzisiaj człowiek w nadmiarze gromadzi złe cechy. Narodziny, rozwój, życie i śmierć są złe.

*On jest wieczny, nie podlega narodzinom ani śmierci.
Ten, który jest podstawą, nie ma początku ani końca.
On nie rodzi się, nie umiera, ani nikt Go nie zabija.
On jest atmą, która jest wiecznym świadkiem.*

Ścieżka duchowości stanowi fundament dla wszystkich rodzajów wiedzy. Podstawowa wiedza, która obejmuje wiedzę duchową, jest ważniejsza niż wiedza praktyczna i wiedza ogólna. Dlatego wiedzę duchową należy przekazywać razem z wiedzą świecką. Jak długo możemy żyć na tym świecie zgodnie z prawdą i ideałami, jeśli nie staramy się poznać prawdy absolutnej (ritam)?

Popęlniamy błąd, utożsamiając się z ciałem. Dla przykładu, matka zmarła i osierociła piętnastoletniego syna. Ogarnął go smutek, ponieważ nie miał nikogo, kto mógłby się nim zaopiekować. Ciało matki leżało przed nim, więc dlaczego chłopak był smutny? Dlatego że życie opuściło ciało jego matki. Tak więc matka nie jest ciałem, lecz zasadą życia, która nie umiera. Ciało jest jak szata; śmierć jest jak zmiana szaty. Na tym świecie wszystko podlega zmianom. Niemniej jedno jest niezmiennie – najwyższa prawda. Musimy przyswoić sobie tę najważniejszą lekcję. Gdy

ją opanujecie, ona podąży za wami wszędzie, gdzie pójdziecie. Powinniście powoli porzucać przywiązanie do ciała i rozwijać świadomość atmy.

Prowadzicie różne zajęcia edukacyjne w różnych krajach. Jednak ostatecznie edukację należy połączyć z Educare. Można to osiągnąć stopniowo. Dlatego znajomość ksiązek i treści napisanej na tablicy, to nie edukacja. Prawdziwa edukacja szeroko otwiera drzwi umysłu. Jak wejście do domu przez zamknięte drzwi? Pragniecie wielu wygod i przyjemności, a także dążycie do zdobycia cnót. W tym celu najpierw musicie szeroko otworzyć drzwi swojego umysłu. Wówczas zmanifestuje się w was prawda absolutna. Jest ona wszechobecna.

W naszej organizacji powinniśmy nie tylko nosić jednolity strój, lecz także rozwijać stały umysł. Najważniejsze, co musimy osiągnąć, to czystość umysłu.

Ucieleśnienia miłości!

W obecnym systemie edukacji jest wiele aspektów, które musimy zrozumieć. Jednak nie uczymy się tego, czego powinniśmy się uczyć. Natomiast zbieramy nieistotne informacje. Samo przyswajanie treści konkretnej książki to edukacja świecka. Trzeba ją połączyć z Educare. Wtedy doświadczycie błogości. Jaka jest różnica między edukacją a Educare? Edukacja jest jak woda bez smaku, a Educare jest jak cukier. Dodanie cukru do wody nie spowoduje, że będzie ona słodka. Gdy cukier rozpuści się w wodzie, stanie się ona słodka. Serce to kubek, boskość to cukier, a świecka edukacja to woda bez smaku. Dzięki łyżeczce inteligencji i mieszaniu, jakim jest dociekanie, doświadczamy wszechobecnej boskości. Prawdziwa mądrość pozwala rozpoznać jedność wszelkiego stworzenia.

To jest tkanina, ale nie tylko tkanina. To wiązka nici, a dokładniej bawełna. Bawełna, nici i tkanina są tym samym. Bez bawełny nie ma nici, zaś bez nici nie ma tkaniny. Najważniejszym celem edukacji jest rozpoznanie jedności w różnorodności.

Powinniście nauczyć się odważnie stawiać czoła przeciwnościom losu, zamiast obwiniać Boga. Może zaplanował, że obdarzy was dobrodziejstwami przez trudności? Powinniście akceptować zarówno ból jak i przyjemność jako dary Boga oraz wykształcić postawę, że wszystko, co czyni Bóg, jest dla mojego dobra.

Na konferencji będziecie uczestniczyć w wielu dyskusjach. Niech te rozmowy będą pełne miłości, a nie krytyki. Nie możecie krytykować żadnej religii, ponieważ jest jeden Bóg, któremu oddajecie cześć, czy to w kościele, świątyni czy meczecie. Prawdziwy wielbiciel Boga nie będzie nikogo krytykował. Dzielcie się swoją miłością jednakowo ze wszystkimi. Jutro odpowiem na wszelkie wątpliwości lub pytania, jakie dzisiaj mogły pojawić się w waszych dyskusjach.

Tłum. Dawid Koziół

Źródło: <https://www.sssbpt.info/ssspeaks/volume34/sss34-20.pdf>